

JÄÄLINNU SURM

Varem „Šoti kriminulli” sarjas ilmunud
Hamish Macbethi juhtumid:

- „Klatšimoori surm” (2008)
- „Teenijanna surm” (2008)
- „Kaabaka surm” (2009)
- „Uustulnuka surm” (2009)
- „Laimukirjade läkitaja surm” (2010)
- „Täiusliku naise surm” (2010)
- „Vembumehe surm” (2011)
- „Uimastisõltlase surm” (2011)
- „Kõlvatu naise surm” (2011)
- „Apla naise surm” (2012)
- „Ränduri surm” (2012)
- „Snoobi surm” (2012)
- „Sarmika mehe surm” (2013)
- „Riiukuke surm” (2013)
- „Näägutaja surm” (2013)
- „Hambaarsti surm” (2014)
- „Stsenaristi surm” (2014)
- „Hamish Macbethi jõulud” (2014)
- „Prügivedaja surm” (2015)
- „Teletuusa surm” (2015)
- „Küla surm” (2016)
- „Ülbe mehe surm” (2016)
- „Unistaja surm” (2017)
- „Malbe daami surm” (2017)
- „Nõia surm” (2018)
- „Surm valentinipäeval” (2018)
- „Korstnapühkija surm” (2019)

JÄÄLINNU
SURM

Inglise keelest tõlkinud Nele Mikk

Š O T I K R I M I N U L L I D E S A R I

Originaali tiitel:
M. C. Beaton
Death of a Kingfisher
Grand Central Publishing, 2012

Toimetanud Piret Klaus
Sarja kujundanud Jüri Jegorov
Küljendus ja makett Villu Koskaru

Copyright © 2012 by Marion Chesney
Tõlge eesti keelde © Nele Mikk ja Tänapäev, 2019

ISBN 978-9949-85-621-3

www.tnp.ee

Trükitud AS Pakett trükikojas

See raamat on armastusega pühendatud
minu austraallasest sõbrannale
Rachael Shreemanele.

ESIMENE PEATÜKK

*Kus ka ei käiks, su lehvik legendikel karge iil,
kus ka ei istuks, puud seis'vad läbestikku sulle varjuks,
kus astud, tärk'vad lilled jalamaid,
kõik edeneb, kui vaevalt kingid pilgu.*

– Alexander Pope

On teada-tuntud tõsiasi, et kohe, kui mees jõuab hilistesse kolmekümnendatesse ja arvab, et armastusega on ühel pool, ilmub see nurga tagant välja ja niidab ta jalust.

Sama juhtub kohe politseiseersant Hamish Macbethiga. Ent ühel eriti päikselisel päeval, kui Sutherlandi mäed Loode-Šotimaal kõrgusid siniselt veel sinisema taeva taustal ja Lochdubh^{*} külaesisel abajal ei liikunud lainevirvendustki, on ta alles õndsas teadmatuses sellest, mis saatusel tema jaoks varuks on.

---

* Loe: Lohh-duu. – Tlk.

Oma elu juures ärritas teda vaid konstaabli määramine tema abiliseks – Strathbane’is paiknevas politsei peakorteris oli ühtäkki avastatud, et pisike Lochdubh’ politseijaoskond on logardite pagendamiseks ideaalne koht. Konstaabel Dick Fraser lõi pensionini aega surnuks. Ta oli laisk, aga meeldiva olemisega hallipäine mees ja selle kuu aja jooksul, mis tema Lochdubh’ saabumisest möödunud oli, polnud toime pandud ühtegi kuritegu – see sobis mehele ideaalselt.

Hamish sai teada, et üks võrdlemisi uus elanik, nimelt eakas lesk proua Colchester, oli Braikiest mõne miili kaugusel vana jahihäärberi soetanud. Talvel oli mees mõelnud naist külastada, aga kuidagimoodi olid päevad ja kuud seda tegemata mööda libisenud.

Dick suikus eesaias lamamistoolil, hallid vuntsid hingamise taktis tõusmas ja langemas.

„Maast lahti!” pörutas Hamish.

Dicki kahvatusinised silmad paotusid aegamööda. Ta nägi vaeva, et end tooli haardest lahti kiskuda, ja tõusis püsti. Suurem osa keharaskusest koondus mehe õllekõhtu. Ta oli politseiniku kohta üsna lühike, üle 180-sentimeetrise Hamishi kõrval lausa kääbus.

„Mis toimub?” päris ta uniselt.

„Lähme külastame üht uustulnukat, proua Colchesteri.”

„Keegi lõi vanamoori mättasse?” küsis Dick vastu.

„Miks sa nii ütled?”

„Naised saunas rääkisid, et ta on üks vana nõid. Ropu vastiku suuvärgiga ja kaks põrgukäsilasest lapselast ülal pidada. Lisaks on tal kõrini, sest lord Growther, kellele koht varem kuulus, jättis Buchani metsa, oma valduste kauneima nurga Braikie alevile.

Nüüd on üks Braikie vallavalitsuse piiga määratud kohalikuks turismi- ja keskkonnadirektoriks ja veab turismigruppe metsa vahet. Ta on selle isegi Haldjaoruks ristinud.”

„Kust sa küll sellist klatši kuulsid?” imestas Hamish. „Sa ju vaevu liigutad end!”

„Kui sind pole, tulevad inimesed üle heki juttu puhuma. Selleks ei lähe ometi meid mõlemat vaja, et seal ära käia?”

„Oi, läheb ikka, sa igavene seanahavedaja. Klopi vorm puh- taks, see on ju küpsisepuru täis. Hakkame astuma.”

Proua Colchesteri soetatud maja paiknes kuus miili Braikiest põhja pool. Tegu oli pealtnäha räämas, hallist graniidist ehi- tisega pika sissesõidutee lõpus, mille karmi kandilist kuju ei pehmandanud ükski ronitaim.

Vanamoodne uksekell oli kivisse tahatud. Hamish helistas seda. Nad pidid kaua ootama, enne kui kuulsid teisel pool ust lohisevaid samme. Ukse avas tõntsakas ja küürus naine, kes toe- tus kahele kepile ja piidles neid terava tumeda pilguga paksu hallidest traatjatest juustest tuka alt.

„Proua Colchester?” küsis Hamish.

„Jah, mis vaja? Jälle minu lapselastega midagi?”

„Ei-ei,” rahustas teda Hamish ja võttis peast teravaotsalise mütsi, müksates Dicki, et see sama teeks. „Kõigest pisuke selts- kondlik visiit.”

„Tulge siis parem sisse. Aga jorutada ei maksa.” Naise akt- sent oli inglispärane, aga selles aimdus Põhja-Šoti mägismaale omast laulvust. Kusagilt Hebriididelt, pakkus Hamish.

Naine juhatas nad suurde kandilisse eeskotta, mille põrandat kirjast mustvalgete kiviplaatide muster. Seinud katsid puitpaneelid. Ukse kõrval seisis puidust järi ja ühes seinas serveerimislaua. Peale nende esemete muud mööblit polnudki ning seinud ei kaunistanud ükski maal.

„Võõrastetuba on teisel korrusel,” teatas proua Colchester. Ta paterdas läbi eeskoja sinna, kuhu oli paigaldatud trepilift. Ta ronis toolile, kinnitas turvavöö ja kamandas: „Minu järel!”

Trepilift liikus sujuvalt ja tõhusalt otse ja siis üles ning jäi teise korruse trepimademe ääres pidama. Valgus voogas läbi sinisest klaasist katusekupli alla. Naine vabastas end liftitoolist ja viipas nad suurde võõrastetuppa. Hamish vaatas ringi, mõtiskledes, kas proua Colchester on soetanud maja koos sisustusega. Seintel rippus mitu tahmast maastikumaali Šotimaa vaadetega. Mööbel oli viktoriaanlik, raske, tugev ja ülipeente nikerdustega. Tohtu hõberaamis peegel kõrgus marmorist kaminasimsi keskel. Siin-seal paiknes täppidena mitu ümmargust lauda, nagu väikesed saared kesk roosimustriga vaipa, mis oli küll päikesevalgusest kahvatuks pleekinud.

Aknast nägi Hamish Buchani metsa. Tuuribuss sõitis äsja rajatud lagendikule, mis täitis parkimisplatsi rolli, ning hakkas reisijaid välja sülgama. Ta keeras end kannalt ringi.

„Usutavasti olete pahane, et Buchani mets, või õigemini Haldjaorg, nagu seda nüüd kuulu järgi nimetatakse, teie valduste hulka ei kuulu.”

„Ah, istu maha ja ära topi oma nina teiste asjadesse,” rehmast proua Colchester. „Kas sa värvid juukseid?”

Hamishi lakk lõõmas päikselaigus tulipunaset. „Ei!” vastas ta haavunult.

„Noh, mis su küsimusse puutub, siis alguses olin jah pahane, aga siis tuli too Mary Leinster mind vaatama. Ta rääkis mu pehmeks, et selle koha ilu peaks näitama nii paljudele inimestele kui võimalik. Muide, ta on selgeltnägija.”

„Paljud väidavad, et neil see anne on,” julges Hamish mainida.

„Oi, aga tema on ehtne. Minu kaks lapselast veedavad siin koolivaheaega. Charles on kaksteist ja Olivia kuusteist. Mary käis eelmisel nädalal külas ja ütles, et Charles on hädaohus, sest kukub varsti kose alla tiiki. Ma tean, et poiss ei oska ujuda. Ma ei uskunud ta juttu, aga kaks päeva hiljem kukkus Charles tõesti tiiki ja kui üks turistidest poleks vette hüpanud ja teda välja toonud, oleks ta ära uppunud.”

„Arvan, et viskame tolele tiigile pilgu peale,” lubas Hamish.

„Lase käia. Kas sa oledki loll või ainult paistad sedasi välja?”

Hamish pilgutas silmi. Siis kogus ta end ja pani vastu: „Kas te oletegi nii ebaviisakas ja terava keelega, nagu paistate?”

„Ah, kobi minema,” nähvas naine, „ja võta see paks jobu ka kaasa. Ja ärge tagasi tulge!”

„Pärast niivõrd armastusväärset vastuvõttu,” vastas Hamish mesimagusalt, „on mul ääretult raske siit eemale hoida. Lähme, Dick.”

Kui nad trepist alla eeskotta jõudsid, leidsid nad kaks last end trepimademel piidlemas.

„Teie olete vist Charles ja Olivia,” märkis Hamish.

„Ära jama,” ühmas Charles, „kas vanamutt andis lõpuks otsad?”

„Ta on vägagi elus,” vastas Hamish jahedalt.

„Issand, ta on surematu,” kommenteeris Olivia mornilt.

Hamish istus alumisele trepiastmele ja vaatles neid varjamatu huviga. Charles oli lühike ja kõhn, rabava heleda, pea-aegu valge juuksepahmaka ja tuhmhallide silmadega poiss. Õde oli poisi pisut pikem versioon sama värvi juuste ja silmadega. Mõlemal oli väga valge nahk ja pika kitsa nina all kitsad kahvatud huuled.

„Miks te tahate, et vanaema ära sureks?” küsis ta.

„Sest meie vanemad ütlevad, et koolimaks on liiga kõrge, ja ähvardavad meid kohalikku piirkonnakooli saata, kus käivad pätid ja idioodid. Kui mamma ära sureb, saavad nad raha endale.”

„Te olete inglased?”

„Jah, Londonist,” vastas Olivia, „tead küll, sealt, kus elavad pärisinimesed, mitte nagu siin tobukülas.”

Nende kohal kriiksusid põrandalauad. „Kus hundist räägid,” ütles Charles. Noored lidusid lahtisest välisuksest välja ja kadusid mööda sissesõiduteed silmist.

„Lähme juba,” utsitas Hamish teist takka. „Väiksest vanast mamma Colchesterist jätkub kauaks.”

„Mul on kõht tühi,” vingus Dick, „ta oleks võinud meile midagi pakkuda.”

„See vana lehm? Unista edasi. Lähme heidame siis metsale pilgu peale.”